

ZSILLE GÁBOR

Tranzit Felvidék

Dunaszerdahely

Zsúfolt kültelki kocsmá: zenegép,
focimeccs, szombati dínom-dánom.
Két sör, s már indultam is. De egy lány
a hidegbe kisurrant utánam.

Hátrálva távolodtam, hogy lássam:
a tompa fényben hogyan inceleg,
hív játszani, második félidő.
Fejpárbaj, műésés, finom cselek.

Dunaszerdahely határa

Ember volt? kísértet? vagy útmenti
reklámtábla, éj-szülte képzelgés?
Nem láttam tisztán – a telefonban
lelkemre kötötték: „Nehogy elkéss”,

hát siettem, bérelt robogóval,
zivatarban, sötétben. Pedig állt
ott egy alak az országút szélén.
Rémülten tapostam a gázpedált.

Zólyom

A vár előtt, hol Balassi Bálint
világra jött, megenni két zsemlét
hajnali fél hatkor. A várkapun
felirat: *Szlovák nemzeti emlék.*

A portás éppen kinyit, csak biccent.
Beljebb nem lépni üdvös és illő.
Boltívek, falak. „Van itt valami
tábla, valami külföldi költő.”

Felsőszemeréd

Elvadult park az országút mellett:
valaha mesés arborétum volt,
úgy képelem, kertésszel, sétánnyal,
s az ágak közt örökös nyár tombolt.

Nyilván a Szemerédy nemzetség
fészke. Húlt nyomok, semmi érzélem.
A romos kastélyt egyszer sem láttam.
Valahol bentebb van, úgy képelem.

Rózsahegy (1)

Ebben a városban nincsenek friss,
pihegő parkok, a főtér sarkán
nincs szökőkút, nincs sellő, senki sem
súgja: itt vagyok, itt, figyelj csak rám.

Tizenkét emelet, rózsaszín fal.
Boldog hogy lehetek, nehéz hinnem.
Nincsenek szökőkutak, nincs liget.
Valaki azt mondta, menjünk innen.

Rózsahegy (2)

A Hotel Kultúra portáslánya
szerint a teljes bútorzat ulmi,
vagyis a német ipar szülötte,
szóval csupa méregdrága holmi,

az ágy, a szekrény, a karnis, a polc.
S a vécé egyenesen neu-ulmi,
így hát húszezer forint egy éjre
csak jelképes szobaár, alkalmi.

Gúta

A hídfőnél vár. (A februári
égbolt erőtlén fénye a roskadt
ártéri fák sötétjével lassan
elvegyül, szemben a viharos part,

elém dobál a töltésre mindent,
mi elmúlt, sután és elgyengülten
hever a sok kép, az áltéri fák
csak zúgnak.) Intek neki, megjöttem.

Sztrecsény vára

A romok alatt elkocsikázva
egy néger énekest hallgattam, kit
tíz évvel korábban agyonlőttek,
„milyen hosszan fogsz siratni”, tompít

a kínon a refrén – és mentolos
csokoládét ettem – és meleg lett
az ásványvíz – és a vár – és mindez
olyan szépen megfért egymás mellett.

Kassa (1)

„A Rákóczi sírja most zárva van.
Nekem kéne kinyitni, de most nem.
Mert most képeslapokat árulok.
Majd akkor, ha a pultot lemostam.

Négyen nem mehetnek be, hogysisne.
Csakis csoportban, az meg öt ember.
Hívjanak valahonnan még egyet.
Vagy várjanak. Várjon türelemmel.”

Kassa (2)

Márai Sándor szülőházára
egy kéz festékekkel azt írta: KURVA,
a vadonatúj emléktáblára,
százados gyűlölettől vakulva

egy író ellen, kitől egy sort sem
olvasott, neki a szó: Csutora
semmit se mond, Szindbád, Lola semmit – –
Zaj van. Egy korszak halotti tora.

Kassa (3)

Egyhetes iskolai túra volt,
két éjszaka Kassán, sör és pörkölt.
Az utcai hangszórókból reggel
katonai csim-bum zene bömbölt.

Egy táblán az állt: FÚRE LÉP TILLOS!
Talán véletlen hiba, de gyanús.
„Veled sose csókolóznék”, mondta
Zsuzsa. De aztán később nagyon is.

Kajal (1)

A hajszál- és központi gyökerek.
Az ő apjuk és az én nagyapám
sokadfokú unokatestvérek
voltak. Messzi rokonok, magyarán

egymáshoz semmi közünk. Heléna
néni, Béla bácsi, Lajos: Zsille
mind. Kilencszáztízíg mi is itt. S most
Budapest. Képemről a bőr sül le.

Kajal (2)

Csinos szürke pamutzokni, gyártja
Helena Zsilleová, Fő utca
57. Öt pár zoknit adott, s egy
tanácsot: „Ha szorgos vagy, följutsz a

csúcsra: férfi bokafix, kínai
gumiszállal. A nyitrai járás
összes vegyesboltjában teríthetsz.
Ha lusta vagy, marad a piálás.”

Kajal (3)

Ha most Kajalon laknánk, és lenne
egy húgom, úgy hívnák: Zsilleová.
Nem jártunk volna a Balatonhoz,
se Hajdúszoboszlóra, sehová,

csupán évente kétszer Pozsonyba,
majd a főiskolás élet Nyitrán,
legvégül haza, gyártani zoknit.
Se fénylőbb, se rosszabb. Talán. Nyilván.